

ЗА ХОДЕНИЕ ПО ГОСТИ.

Ные сме родени за общество то; ходение то по гостинередна та свърска на общество то, и образование то иска да не бѣгаме отъ община та и да живѣеме самички.

Има ходенія погости доппростени отъ правдата и любовъ та; има ходенія по гости образовани и полезни отъ кои то неможеме да ся отречеме като живѣеме помежду хора; има ходенія погости запретени на християнинъ-тъ на какъвъ возрастъ и на какъвъ чинъ и да е.

Правда та и любовъ та иска да обикаяме родители те си кога сж боли оскорбени или притѣснени. Должни сме още да обикаяме оныя сосъ кои то сме въ разногласіе: Евангеліе то ни прави една обща должностъ кога то ни заповѣдва да обичае врази те си. Идолослужители те познаваха за добродѣтели оныя кои то обичать врази те си. Правда та иска да обихождаме поголѣми те си за да имъ отдаваме почестъ та и вліяніе то кое то чакаха отъ насъ. Любовъ та иска да обихождаме подолни те си за да ги утѣшавае, да имъ отдаваме услуги кои то тямъ ся полезни.

Безъ никаква полза не треба да обикаяме и да ходиме отъ кжца въ кжца, друго не придобивае само да си изгубваме време то. Ходение те по гости кои то иска цѣломудріе то и полза та сж уречени въ некои дни въ година та въ нѣкакви случки въ година та, отъ които неможеме да ся отрѣчеме; но не треба да разбъркваме мързелъ тѣ сосъ цѣломудріе то.

Кога то идиме на гости и намираме врата та затворени, не трѣба да чукаме силно, но да удрияме полака; кога то вмѣсто едно чюкче има на врата та нѣкоя вржвъ за която е окачено званче не треба да го дрѣпае